

При друг случай на Галата една ученичка при къпане викаше за помощ. Никола Вапцаров само по дълги гащи се спусна влезе в водата затъна целия и докато разберем той извади момичето но целия се беше нагълтал вода. Това направи без да знае да плава.

По повод на този му подвиг или защото моряшката шапка носеше извъртена, ние започнахме да го викаме "МОРЯКА", като натрътвахме буквата "Я". Ударението поставяхме и за това, че Вапцаров с банското си наречие говореше некак меко и на я.

В спортните упражнения беше назап, но често пъти ни е очудвал с сърчност и сила, която в много случаи му е липсвала.

Така например редовно той не можеше да скача шведската стена на уредите, защото се клатушкаше и падаше. Един ден стисна зъби и като котка се изкатери до горе на стълбата много бързо и очудващо.

При един пожар, който стана в училището в шивалната работилница и над нея имаше взривни материали, при тревогата Никола Вапцаров, остана последен в помещението, захванал на опаки панталоните си и се мъчеше да ги обуе и в тази си работа ту падаше от леглото ту ставаше и не се сещаше да излезе и се строи за пожарна тревога.

В стиховете си възпевахе парните турбини, морето, белите чайки, вечната борба за хлеб и др...

Страхуваше се от бъдещето. Винаги беше готов да даде последната си стотинка на нуждаещия се.

Имаше и любовни преживявания но аз не познавах лицата тъй като бежа от неговия край и не мога да кажа по подробно нищо.

През време на практическия ни стаж аз, малко време съм бил с него. Известно време стажува в гр. Русе-Флота и там на остров Матей в кубрика на Черноморец и Беломорец Вапцаров писа много стихове. Обичаше Пирин и много често говореше за Ел-тепе, Папаз-гьол, Кончето и др. местности в тази красива планина.

При напускане на училището Вапцаров произнесе реч, за която се страхуваше да не бъде арестуван, поради мислите които изказваше в тази си реч.

След завършването на училището той постъпи на работа в Бараково а след това в железниците и живееше в София.

Многото срещи които сдвигали, слез завършване на училището, от Никола Вапцаров разбрах, че той, писаното в училището, го смета за нищожно и се срамувал от писаното. В него е настъпило прелом след като постъпи в железниците.

Това събитие е станало през годините 1937-1938 година.

Училището завърши през 1932 година.

След разстрелването му по една случайност из Пирин през месец август 1942 година, попаднах в разговор с хора от неговия род и разбрах, че техното семейство се делело на две по политическите си разбирания. Докато бащата е бил дворцови човек синовете му и другите хора от фамилиятото му били прогресивни хора.

Това са спомените ми за Никола Вапцаров.

гр. Перник.

С поздрав:

